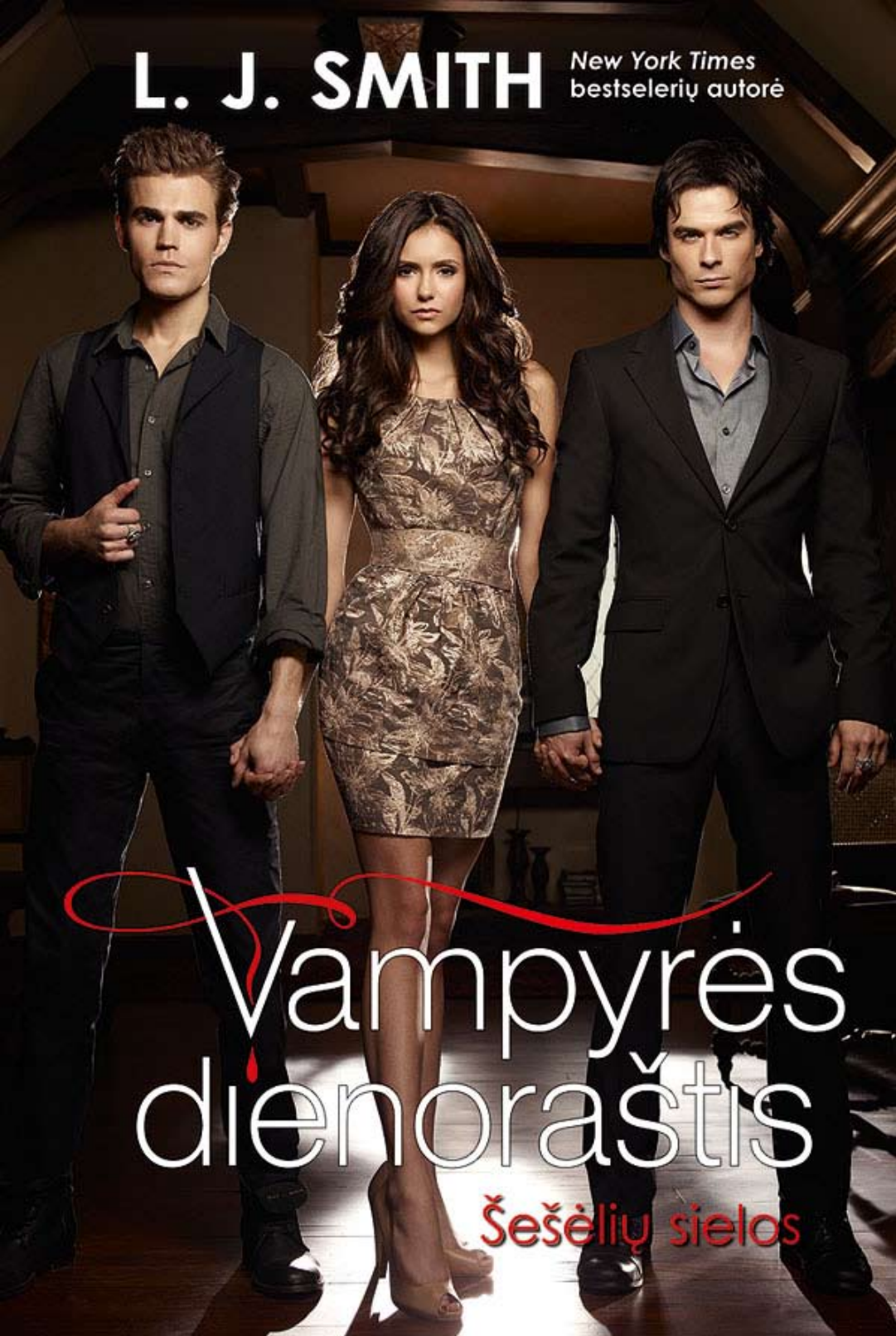

L. J. SMITH *New York Times*
bestselerių autorė

Vampyrės
dienoraštis

Šešėlių sielos

1

– Mielas dienorašti, – sušnabždėjo Elena. – Kaip nepasisekė – palikau tave jaguaro bagažinėje, o dabar antra ryto. – Ji pirštu pabaksnojo sau į koją per naktinius marškinius, lyg dėdama tašką. Įrėmusi kaktą į langą sukuždėjo dar tyliau: – O aš *bijau* tamsoje išeiti į lauką ir tave atsinešti. Bijau!

Ji vėl bakstelėjo, pajuto skruostais riedant ašaras ir nenorom įjungė mobiliojo diktofoną. Buvo kvaila šitaip eikvoti bateriją, bet Elena nieko negalėjo padaryti. Jai to *reikėjo*.

– Taigi aš čia, – patyliukais kalbėjo ji, – sėdžiu ant užpakalinės automobilio sėdynės. Toks šiandien bus mano dienoraščio įrašas. Beje, šiai kelionei nustatėme taisyklę – aš miegosiu ant užpakalinės jaguaro sėdynės, o Metas su Deimonu leis laiką gamtoje. Dabar taip tamsu, kad niekur nematau Meto... Kraustausi iš proto: verkiu, jaučiuosi sutrikusi – ir tokia vieniša be Stefano...

Turim atsikratyti jaguaro, mat jis per didelis, per raudonas, per prašmatnus, pernelyg įsimintinas, o juk mums, keliaujantiems Stefano vaduoti, reikėtų nekristi į akis. Kai parduosime automobilį, brangiausia, kas man liks, bus lazuritas ir deimantinis paka-

butis; savo dingimo išvakarėse jį man padovanojo Stefanas. Kitą dieną... Stefanas buvo išviliotas, įtikintas, kad galės virsti paprastu žmogumi. O dabar...

Negaliu liautis galvojusi, ką *jie* gali jam kaip tik šią akimirką daryti – kad ir kas tokie būtų. Galbūt jis laikomas kicunių, piktyčių lapių-dvasių, kalėjime, vadinamame Ši no Ši.

Elena nutilo ir nusišluostė nosį į naktinių rankovę.

– *Ir kaip atsidūriau tokioje padėtyje?*

Purtydama galvą, ji kumščiu trenkė per sėdynės atlošą.

– Jei tai išsiaiškinčiau, galbūt pavyktų parengti A planą. Aš visada parengiu A planą. O draugės pagelbsti su B ir C planais. – Elena, prisiminusi Bonę ir Meredithę, tankiai pamirksėjo. – Jau bijau, kad niekada jų nebeišvysiu. Nuogąstauju dėl viso Fels Čerčo miestelio.

Kurį laiką ji sėdėjo pasidėjusi ant kelio sugniaužtą kumštį. Ty-lus balselis viduje kalbėjo: „Baik gi žliumbti, Elena. *Galvok*. Pradėk iš pradžių.“

Iš pradžių? Kas toji pradžia? Stefanas?

Ne, Elena Fels Čerče gyveno jau seniai, dar prieš pasirodant Stefanui.

Lėtai, bemaž svajingai ji ėmė šnekėti į mobilųjį.

– Pirmiausia, kas aš tokia? Aš Elena Gilbert, man aštuoniolika. – Paskui dar lėčiau pridūrė: – Aš... *nemanau*, kad sakyti, jog esu graži, yra puikavimasis. Kaip galėčiau to nežinoti – juk žiūriu į veidrodį, sulaukiu komplimentų. Nesididžiuoju – tiesiog gavau tai iš mamos ir tėčio.

Kokia gi aš? Plaukai šviesūs, bangomis krintantys ant pečių,

akys mėlynos, kai kas sako, kad panašios į lazuritą – tamsiai mėlynos su auksinėmis dėmelėmis. – Ji prunkštelėjo. – Galbūt dėl to ir patinku vampyrams.

Paskui įtemptai spoksodama į akliną tamsą aplink save ji prabilo rimčiau.

– Daug berniukų tikino, kad esu nuostabiausia mergina pasaulyje. Aš su jais žaisdavau. Išnaudodavau juos: siekdama populiarumo, norėdama pasilinksminti ir panašiai. Kalbėsiu nuoširdžiai, gerai? Aš juos laikiau žaislais ar trofėjais. – Elena patylėjo. – Bet buvo dar kai kas. Visą laiką žinojau, kad manęs kažkas laukia – tik nenumaniau, kas. Rodos, ieškojau to, ko tarp berniukų nerasiau. Jokios vilionės, jokie žaidimai nesuvirpindavo mano... širdies gelmių. Kol sutikau vieną ypatingą vaikiną. – Elena nutilo, nurijo seiles ir pridūrė: – *Patį ypatingiausią* vaikiną.

Jo vardas buvo Stefanus.

Paaikėjo, kad *jis* ne toks, koks atrodo – paprastas, nors ir žavus gimnazijos abiturientas tamsiais pasišiaušusiais plaukais ir žaliomis kaip smaragdai akimis.

Paaikėjo, kad Stefanus Salvatorė yra vampyras.

Tikras vampyras.

Elena nutilo ir, prieš kalbėdama toliau, kelis kartus trūkšmingai įkvėpė.

– Taip pat ir jo nuostabūs vyresnėlis brolis Deimonas.

Ji prikando lūpą ir ilgakai patylėjusi paklausė savęs:

– Ar būčiau pamilusi Stefaną, jei iš pat pradžių būčiau žinojusi, kad jis vampyras? Taip! Taip! *Taip!* Būčiau įsimylėjusi nieko nepaisydama! Bet tai daug ką pakeitė – labiausiai mane pačią. – Vos

liesdama pirštu, Elena brūkštelėjo sau per naktinius. – Supranti, vampyrai, mylintys vienas kitą, dalijasi krauju. Bėda ta, kad... aš pasidalijau krauju ir su Deimonu. Ne visai savo noru, bet todėl, kad jis nuolat, dieną naktį, mane persekiojo.

Elena atsiduso.

– Deimonas *sakė* norįs mane paversti vampyre ir savo Nakties princese. Kitaip tariant, turėti mane vienas pats. Bet aš Deimonu nepasitikiu, nebent jis duotų žodį. Jam būdinga tokia keistybė – niekada nelaužo pažadų.

Elena netikėtai pajuto šyptelint savo lūpas, bet dabar kalbėjo ramiai, sklandžiai, beveik užmiršusi mobilųjį.

– Mergina, susidėjusi su dviem vampyrais... juk taip tikrai galima prisišaukti bėdą, tiesa? Turbūt ko nusipelniau, tą ir gavau.

Aš buvau mirusi.

Ne šiaip mirusi, kai liaujasi plakti širdis, kai esi atgaivinamas ir grįžęs pasakoji, kaip vos nepatekai į Šviesą. Aš *buvau patekusi* į Šviesą.

Aš *buvau mirusi*.

O kai grįžau iš ten – kokia staigmena! Buvau virtusi vampyre.

Tada, kai pabudau kaip vampyrė, Deimonas man buvo... galima sakyti, malonus. Galbūt dėl to... nesu jam abejinga. Jis nepasinaudojo manimi, nors būtų lengvai galėjęs pasinaudoti.

Bet per savąjį vampyrės gyvenimą nuveikiau nedaug. Turėjau laiko prisiminti Stefaną ir dar labiau jį pamilti – nes tik tada supratau, kaip jam sunku. Gavau patirti, kaip vyksta mano pačios laidotuvių pamaldos. Cha! Tokia galimybė pasitaiko ne kiekvienam. Išmokau nuolatos – *visada* nešiotis lazuritą, kad nepavirs-

čiau vampyru traškučiu. Teko atsisveikinti su savo keturmete sesute Margarita, aplankyti Bonę ir Meredithę...

Elenos skruostais veik nepastebimai ritosi ašaros. Bet ji patyliukais pasakojo toliau.

– Ir tada aš vėl miriau.

Miriau taip, kaip miršta vampyrai, atsidūrę saulėje be lazurito. Nesubyrėjau į dulkes; man buvo tik septyniolika. Bet saulė vis tiek mane nunuodijo. Išeidama jaučiausi bemaž... rami. Tada ir išgavau Stefano pažadą rūpintis Deimonu – visada. Manau, ir Deimonas mintyse prisiekė rūpintis Stefanu. Štai šitaip miriau, Stefano laikoma glėbyje, Deimonui sėdint šalia – paprasčiausiai išskridau, tarsi būčiau užmigusi.

Paskui sapnavau, tik neprisimenu, ką, ir vieną dieną visus nustebinau prabilusi per Bonę. Vargšėlė Bonė buvo stipri ekstrasen-
sė. Manau, man teko Fels Čerčo dvasios sargės darbas. Miesteliui buvo kilęs pavojus. Jo gyventojams reikėjo kovoti, ir tada, kai jie buvo bepralaimintys, aš buvau įmesta į gyvųjų pasaulį, kad padėčiau. Karas buvo laimėtas, o aš taip ir likau turinti tų keistų, nesu-
prantamų galių. Bet čia buvo ir Stefanas! Mudu vėl susitikome!

Elena apsiglėbė save, tarsi laikydama Stefaną, įsivaizdavo esanti šiltame jo glėbyje. Taip sėdėjo užsimerkusi, kol vėl sulėtėjo kvėpavimas.

– Dėl tų mano galių – nagi, pažiūrėkim. Galiu būti telepatė – jei kitas žmogus irgi telepatas. Beje, visi vampyrai daugiau ar mažiau telepatai, ypač kai dalijiesi su jais krauju. Ir dar turiu *Sparnus*.

Tikra tiesa – aš turiu *Sparnus*! Jie teikia neįtikimų galimybių, tik, bėda, nė nenutuokiu, kaip jais naudotis. Kartais – kaip

dabar – pajuntu, lyg kas iš manęs veržtųsi, lyg bandytų sudėti mano lūpas, kad ištarčiau reikiamą vardą, lyg mėgintų pastatyti mano kūną į reikiamą padėtį. Tai Apsaugos sparnai, ir, rodos, šioje kelionėje jų išties prireiks. Bet aš net neprisimenu, kaip andai naudojausi senaisiais Sparnais – juolab neišmanau, kaip elgtis su naujaisiais. Kartuju žodžius, kol išvadinu save kvaile, – bet ničnieko neįvyksta.

Taigi aš vėl žmogus – toks kaip Bonė. O Dieve, kad dabar galėčiau bent *išvysti* jiedvi su Meredite! Vis kartoju sau, kad sulig kiekviena minute artėju prie Stefano. Žinoma, jei nekreipsi dėmesio į Deimono lakstymą pirmyn atgal ir į šonus, kad atsikratytų persekiotojų.

Kodėl kas nors turėtų mus persekioti? Supranti, kai grįžau iš pomirtinio gyvenimo, įvyko labai stiprus Galios proveržis, tai pastebėjo visi, gebantys ją pajusti.

Kaipgi paaiškinti, kas toji Galia? Ją turi visi, bet žmonės – išskyrus tikruosius ekstrasensus, tokius kaip Bonė – jos nesuvokia. Vampyrų neabejotinai turi Galią ir pasitelkdami ją paveikia žmones: sukelia jiems simpatiją arba priverčia matyti daiktus kitokius, nei jie yra. Pavyzdžiui, Stefanas, perėjęs į Roberto Li gimnaziją, paveikė mokyklos darbuotojus – įtikino, kad jo dokumentai tvarkingi. Kai kurie vampyrai savo Galia triuškina kitus vampyrus – arba žmones.

Bet aš kalbėjau apie Galios proveržį, įvykusį tada, kai *buvau numesta* iš dangaus. Jis buvo toks stiprus, kad atviliojo dvi kraupias būtybes iš kito pasaulio krašto. Šios nusprendė atvykti pasižiūrėti, kas sukėlė tą proveržį ir ar joms iš to nebūtų kokios nors naudos.

Nejuokauju, jos ištis atlėkė iš kito pasaulio krašto. Tai buvo kicunės, piktosios lapės-dvasios iš Japonijos. Kažkas panašaus į mūsų vilkolakius – tik kur kas galingesnės. Tokios galingos, kad gali pasitelkti *malachus* – iš tikro tai augalai, nors ir atrodantys kaip vabzdžiai; kartais būna mažyčiai kaip smeigtuko galvutė arba taip padidėja, kad įstengtų praryti ranką. Malachai gali prisitvirtinti prie nervų, išsikeroti po visą jų sistemą ir įveikti tave iš vidaus.

Dabar Elena virpėjo, jos balsas skambėjo dusliai.

– Taip nutiko ir Deimonui. Į jį įlindo mažytis malachas, užvaldė ir pavertė Šiničio marionete. Užmiršau pasakyti: kicunių vardai – Šiničis ir Misao. Misao yra mergina. Jūdviejų plaukai juodi, raudonais galais, tik Misao ilgesni. Juodu neva brolis ir sesuo – nors iš elgesio nepasakytum.

Visiškai užvaldęs Deimoną Šiničis privertė jo kūną... daryti siaubingus dalykus. Privertė kankinti Metą ir mane; net dabar jaučiu, kad Metas už tai kartais nori jį nudėti. Jeigu tik jis būtų matęs, ką mačiau aš – tą ištįsusį, šlapią, baltą antrąjį kūną turėjau nagais ištraukti Deimonui iš stuburo, ir galiausiai jis iš skausmo apalpo, – dabar geriau jį suprastų. Aš Deimono nekaltinu už tai, ką padarė verčiamas Šiničio. *Negaliu* kaltinti. Deimonas... neįsivaizduoji, kaip jis buvo pasikeitęs. Sugniuždytas. *Verkiantis*. Jis buvo...

Beje, nesitikiu dar kada nors tokį jį išvysti. Bet jei kada nors atgausiu savąją Sparnų galią, Šiničiui bus riesta.

Supranti, manau, kad andai padarėm klaidą. Mes įveikėm Šiničį ir Misao – *bet jų nenužudėm*. Buvom per geri, per švelnūs ar panašiai.

Tai buvo didelė klaida.

Nes Šiničio malachai buvo apsėdę ne tik Deimoną, bet ir merginas, dar visai mergaites, keturiolikmetes, penkiolikmetes, net jaunesnes. Ir kai kuriuos vaikus. Jie elgėsi... kaip pamišę. Žeidė save ir savo šeimų narius. Tik tada, kai sudarėm su Šiničiu sandorį, sužinojom, kokia sunki jų būklė.

Galbūt derėdamiesi su nelabaisiais pasielgėm *blogai*. Bet jie pagrobė Stefaną, o Deimonas – andai jau apsėstas – jiems padėjo. Išvaduotas nuo apsėdimo tetroško, kad Šiničis su Misao mums pasakytų, kur yra Stefanas, o paskui amžiams dingtų iš Fels Čerčo.

Mainais už tai Deimonas įsileido Šiničį į savo galvą.

Vampyrų esti pamišę dėl Galios, o kicunės geidžia tavo prisiminimų. Šiničis norėjo gauti paskutinių poros dienų Deimono prisiminimus – kaip tik tuomet, būdamas apsėstas, šis mus kankino... o mano Sparnai įtikino Deimoną, kad jis tai padarė. Ne-manau, kad būtų norėjęs prisiminti, ką padarė arba kaip pasikeitė, kai apie tai sužinojo. Taigi jis atidavė Šiničiui tuos prisiminimus, o Šiničis jam už tai į galvą įkėlė žemėlapi, kuriame buvo nurodyta Stefano buvimo vieta.

Bėda ta, kad mes patikėjom Šiničio pažadu išvykti – o juk jo pažadai nieko verti.

Be to, jis atvėrė telepatinį kanalą tarp savo ir Deimono proto ir dabar, šiam nežinant, nuolatos vagia jo prisiminimus.

Tai nutiko vakar vakare, kai mus sustabdė policininkas, susidomėjęs, ką trys paaugliai taip vėlai veikia brangiame automobilyje. Deimonas jam įteigė eiti šalin. Bet jau po kelių valandų tą policininką visiškai užmiršo.

Jį tai baugina. O nuo to, kas gąsdina Deimoną – nors jis pats to nieku gyvu nepripažįsta, – man darosi *mirtinai* baisu.

Turbūt paklausi, ką gi trys paaugliai veikia nežinia kur Junio apygardoje, Tenesio valstijoje, kaip skelbia paskutinis mano matytas kelio ženklas. Mes traukiam prie kažkokių vartų į Tam-sos Matmenį... ten, kur Šiničis su Misao įmetė Stefaną į kalėjimą, vadinamą Ši no Ši. Šiničis tos vietos žemėlapij įkėlė Deimonui į galvą, o aš niekaip negaliu išpešti iš Deimono, kokia tai vieta. Bet ten yra Stefanas, ir aš kaip nors jį pasieksiu, net jei tektų žūti.

Net jei tektų išmokti žudyti.

Nebesu miela mergaitė iš Virdžinijos, kokia pirmiau buvau.

Elena nutilo, iškvėpė. Paskui vėl apsiglėbė rankomis ir kalbėjo toliau:

– O kodėl su mumis Metas? Dėl Karolinos Forbes, mano draugės nuo darželio laikų. Pernai... kai Stefanas atvyko į Fels Čerčą, mudvi abi jo užsigeidėme. Bet jam Karolina nerūpėjo. Nuo to laiko ji tapo pikčiausia mano priešė.

Karolinai nusišypsojo laimė pirmajai Fels Čerče sutikti Šiničį. Pirmiau ji ilgoką laiką buvo Tailerio Smolvudo mergina, o paskui jo įkaitė. Įdomu, kiek laiko juodu draugavo ir kur dabar Taileris? Tik žinau, kad galiausiai Karolina prikibo prie Šiničio, esą jai „reikia vyro“. Taip ji pareiškė. Taigi spėju... na, Deimonas spėja, kad ji turės... vilkiukų. Atsives ar pagimdys vilkolakių, supranti? Nes Taileris yra vilkolakis.

Deimonas tvirtina, kad vilkolakiukių besilaukianti moteris dar greičiau pavirsta vilkolake nei būdama įkąsta ir tam tikru nės-tumo metu įgyja galią tapti tikra vilke arba tikru žmogumi, bet pirmiau kurį laiką vyksta visiška makalynė.

Deja, Karolinai visa tai išrėžus, Šiničis į ją nė nepažvelgė.

Bet *pirmiau* Karolina, apimta nevilties, apkaltino Metą, kad per pasimatymą į ją pasikėsino. Turbūt ji šiek tiek žinojo, ką veikia Šiničis, nes „pasimatymas“, pasak jos, įvyko tą vakarą, kai Metą užpuolė rankas ryjantis malachas, ir jam ant riešo liko žymių, panašių į merginos nagų įdrėskimus.

Taigi policija ėmė ieškoti Meto. Galima sakyti, aš jį *priverčiau* keliauti su mumis. Mat Karolinos tėvas yra vienas įtakingiausių žmonių Fels Čerče, be to, draugauja su Ridžmonto apygardos prokuroru ir vadovauja vienam tų vyrų klubų, kurių nariai ypatingai spaudžia vienas kitam ranką ir užsiima panašiais dalykėliais, padedančiais išgarsėti bendruomenėje.

Jei nebūčiau įkalbėjusi Meto bėgti, užuot stojus prieš Karolinos kaltinimus, Forbesai būtų jį *nulinčiąvę*. Mane deginte degina tūžmatis – ne šiaip pyktis ir nuoskauda dėl Meto, o įniršis ir jausmas, kad Karolina užtraukė gėdą visoms merginoms. Nes dauguma merginų nėra patologiškos melagės ir apie vaikiną šitaip nekalbėtų.

Elena nutilo, žvilgtelėjo į savo rankas, tada pridūrė:

– Kartais, kai įsiuntu ant Karolinos, ant stalo ima drebėti puodukai ir riedėti pieštukai. Deimonas sako, kad tai sukelia mano aura, mano gyvybinės galios, kad grįžus iš pomirtinio gyvenimo visa vyksta kitaip. Svarbiausia, tie, kurie geria mano kraują, tampa neįtikimai stiprūs.

Stefanas buvo toks stiprus, kad lapės-demonai jo niekaip nebūtų sučiupę, jei iš pat pradžių nebūtų apgavęs Deimonas. Įveikti jį pavyko tik nusilpusį, atskirtą geležinėmis grotomis. Su geležimi Tamsos būtybėms prasti reikalai, be to, vampyrams reikia bent

kartą per dieną pasimaitinti, antraip jie nusilpsta. Manau – ne, *esu tikra*, – kad tuo buvo pasinaudota.

Todėl nesiliauju galvojusi, kaip šią akimirką jaučiasi Stefanas. Nevalia ir per daug būgštauti ar niršti – tada nebegalėčiau valdyti savo auros. Deimonas man parodė, kaip nuslėpti didumą auros, kad atrodyčiau kaip paprasta žmonių mergina. Mano aura vis vien graži, šviesiai auksinė, bet nebėra švyturys tokioms būtybėms kaip vampyrai.

Nes mano kraujas – o gal ir mano aura – dar kai kuo ypatingi. Jie... ką gi, šiomis aplinkybėmis galiu sakyti visa, ką tik noriu, tiesa? Šiuo metu mano aura sukelia vampyrams geismą... kaip žmonių vaikinams. Supranti, jiems norisi ne tik man įkąsti. Jie trokšta bučiuotis ir visa kita. Taigi pajutę tą aurą ima mane vaikytis. Tarsi pasaulis būtų pilnas bičių, o aš – vienintelė gelė.

Dėl to turiu mokytis ją slėpti. Jei aura vos matyti, galiu apsimesti paprasta mergina, neatrodau kaip miręs ir prisikėlęs žmogus. Tik sunku visą laiką prisiminti, kad privalau ją slėpti; jei užsimirštu ir tenka ją staiga įtraukti, *smarkokai* skauda!

Kartais užsinoriu... tai visiškai slapta, gerai? Prakeikiu tave, Deimonai, jei klausysiesi šito. Kartais užsinoriu, kad Stefanas man įkąstų. Tai sumažina įtampą ir gerai nuteikia. Kandant vampyrui, skauda tik tada, kai priešiesi arba kai jis siekia, kad tau skaudėtų. Kitomis aplinkybėmis tai malonu – be to, gauni prisiliesti prie kandančiojo minčių ir... *ak, aš taip siaubingai pasiilgau Stefano!*

Elena jau virpėjo. Kad ir kaip stengėsi nutildyti savo vaizduotę, nesiliovė galvojusi, ką pagrobėjai gali padaryti Stefanui. Nuliūdusi vėl pasiėmė mobilųjį, ir ant jo krito ašaros.

– *Negaliu* leisti sau spėlioti, ką jie jam daro, nes *ištis* imu kraus-tytis iš proto. Tampu paklaikysiu, drebančiu, nenaudingų padaru, norinčiu nepaliaujamai klykti ir niekada nenutilti. Turiu kiekvieną akimirksnį kovoti su savim, kad *negalvočiau* apie jį. Nes jam padės tik rami, šaltakraujė Elena, turinti A, B ir C planus. Kai jis bus saugus mano glėbyje, galėsiu sau leisti drebėti ir verkti – ir klykti.

Elena nutilo, atrėmė galvą į keleivio sėdynės atlošą ir vos nenusijuokė. Balsas nuo kalbėjimo prikimo.

– Jau pavargau. Bet turiu A planą. Reikia iš Deimono daugiau išpešti apie tą vietą, kur link keliaujam, Tamsos Matmenį ir visa, ką jis žino apie dvi Misao pateiktas nuorodas, kur rasti raktus nuo Stefano vienutės.

Regis... regis, to išvis dar neminėjau. Raktas, lapių raktas Stefano kalėjimui atrakinti, yra padalytas į dvi dalis, jos paslėptos dviejose skirtingose vietose. Misao probėgšmais užsiminė, kur tai yra, šaipydama, kad tas vietas menkai tepažįstu. Nė nesapnavo, kad aš iš tikrųjų pereisiu į Tamsos Matmenį; ji tik maivėsi. Bet nuorodas aš prisimenu, jos buvo tokios: viena rakto pusė paslėpta Sidabrinės Lakštingalos instrumente, o kita užkasta Gėliavedės pokylių salėje.

Reikia pasiklausti, ar Deimonas apie tai ką nors nutuokia. Nes perėjus į Tamsos Matmenį, ko gero, teks įsiskverbti į žmonių namus ir kitas vietas. Juk jei nori surasti pokylių salę, geriausia, kad tave pakviestų į pokylį, tiesa? Lengva pasakyti, sunku padaryti, bet aš pasistengsiu, ir man pavyks. Tai paprasta.

Elena ryžtingai pakėlė galvą ir nutilo, paskui ėmė kalbėti pašnibždomis.

– Gali patikėti? Ką tik apsidairiau ir danguje pamačiau blyškios aušros dryžius: šviesiai žalią, blausiai oranžinį ir žydrą... Prašnekėjau visą naktį. Dabar taip tyku. Ką tik pasirodė saulės spindulėlis...

Kas tai, po galais? kažkas BUMBTELĖJO į jaguaro stogą. Išties labai garsiai.

Elena išjungė mobiliojo diktofoną. Jau ir taip buvo baugu, o dabar šitoks triukšmas – ir dar kažkas krebždena į stogą...

Reikia kuo greičiau nešdintis iš mašinos.